

Практико-орієнтований підхід не виключає вивчення традиційних фундаментальних наук у поєднанні з прикладними, практичними дисциплінами на основі реалізації низки принципів, а саме:

- 1) побудова цілісного освітнього середовища у трьох вимірах – навчальному, освітньо-рефлексивному і соціально-практичному;
- 2) реалізація академічної мобільності та академічних свобод;
- 3) забезпечення гнучкості й динамічності оновлення освітньо-професійних програм в цілому й окремими блоками;
- 4) використання різних форм і методів професійної підготовки. Зміст практико-орієнтованого навчання включає як теоретичну частину (лекції, семінари, самостійну роботу, курсове та дипломне проектування, роботу з масивами інформації), так і прикладну або практичну частину (практичні та лабораторні роботи, ігрові форми підготовки, навчальну і виробничу практики, виконання проєктів спільно з викладачами ЗВО та фахівцями-практиками). Вони орієнтовані на стимулювання в задоволенні соціальних, фахових інтересів, мають вигляд конкретного документу – робочої програми, рекомендацій, проєкту закону, силабусу тощо [2].

Таким чином, під практико-орієнтованим підходом у підготовці майбутніх керівників закладів загальної середньої освіти розуміється орієнтація змісту і методів педагогічного процесу на формування у майбутніх фахівців практичних навичок роботи.

Список використаних джерел:

1. Майковська В. І. Практико-орієнтоване навчання як засіб професіоналізації підготовки майбутніх фахівців в Україні. *Проблеми інженерно-педагогічної освіти*. 2016. № 50–51.
2. Стражнікова І. В. Підготовка фахівців для закладів вищої освіти: практико-орієнтований підхід. *Психолого-педагогічні проблеми вищої і середньої освіти в умовах сучасних викликів: теорія і практика* : матеріали V Міжнародної науково-практичної конференції (Харків, 31 березня – 2 квітня 2021 р.). Харків. 2021. Т.2. С. 194–198.

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОВІТИ ЯК ОСНОВА УСПІШНОЇ АДАПТАЦІЇ ДО ВИМОГ СУЧАСНОГО РИНКУ ПРАЦІ ТА РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

*Восвода Д. М.
Полтава, Україна*

Інноваційна діяльність у вищих закладах освіти є важливою складовою розвитку суспільства. Це означає, що університети, коледжі та інші вищі навчальні заклади повинні створювати умови для науково-дослідницької роботи та підтримки інноваційних проєктів.

Один із способів сприяння інноваційній діяльності вищих закладів полягає в створенні інкубаторів та акселераторів, де студенти, викладачі та дослідники можуть співпрацювати з підприємствами та стартапами. Такі

центри надають доступ до необхідної інфраструктури та ресурсів, таких як лабораторії, інструменти для прототипування та розробки, фінансову підтримку та експертну підтримку.

Інші способи підтримки інноваційної діяльності у вищих закладах полягають у:

Створенні спеціальних курсів та програм навчання з питань інновацій, підприємництва та технологічного менеджменту.

Організації конференцій, семінарів та інших подій для спілкування та обміну ідеями між дослідниками, студентами, викладачами та представниками промисловості.

Залученні до співпраці індустрії та бізнесу для спільної розробки нових технологій та продуктів.

Підтримці дослідницьких проектів та ініціатив студентів та викладачів через фінансування та надання ресурсів.

Інноваційна діяльність у вищих закладах включає в себе специфічні поняття, які пов'язані з особливостями діяльності цих установ. Основні поняття інноваційної діяльності у вищих закладах:

Трансфер технологій - процес передачі технологій, отриманих в результаті наукових досліджень, в інші сфери, зокрема до промисловості, бізнесу, громадських організацій та інших зацікавлених сторін.

Інтелектуальна власність - право на результати наукових досліджень, створені у вищих навчальних закладах, такі як винаходи, патенти, торгові марки та авторські права.

Стартап - компанія або проект, який розпочинає свою діяльність на основі нових інноваційних ідей, створених у вищих навчальних закладах.

Інкубатор - організація, яка надає підтримку та ресурси стартапам для розвитку та впровадження їх інноваційних проектів.

Акселератор - програма, яка допомагає стартапам прискорити свій розвиток та залучення інвестицій шляхом надання освіти, менторингу та доступу до ресурсів.

Ці поняття є важливими для розуміння інноваційної діяльності у вищих навчальних закладах та допомагають стимулювати та підтримувати розвиток інноваційних проектів [1].

Інноваційна діяльність у вищих закладах має велике значення для розвитку науки, технологій та економіки. Нижче наведені деякі з основних значень інноваційної діяльності у вищих закладах:

Розвиток науки і технологій. Університети і вищі навчальні заклади займаються науковими дослідженнями, що забезпечує знання, необхідні для створення нових технологій та інновацій.

Підготовка кадрів. Вищі навчальні заклади формують кадри, які необхідні для виконання інноваційних проектів та наукових досліджень. Кваліфікований персонал знаходить роботу в компаніях, що ведуть інноваційну діяльність.

Трансфер технологій. Результати наукових досліджень та інноваційних проектів можуть бути передані в промисловість та бізнес для використання в

реальному секторі економіки. Це допомагає підвищити конкурентоспроможність та вирішити соціально-економічні проблеми.

Стимулювання економіки. Інноваційна діяльність у вищих закладах створює нові робочі місця, збільшує виробництво та підвищує конкурентоспроможність регіону, що забезпечує зростання економіки.

Створення нових підприємств. За допомогою інноваційних проектів та стартапів, які започатковуються у вищих навчальних закладах, можна створювати нові підприємства, які стануть потужними гравцями на ринку.

Інноваційна діяльність є важливим елементом розвитку науки, технологій та економіки. Проте, її виконання може зіткнутися зі значними проблемами, які можуть впливати на її ефективність та результативність. Нижче наведено деякі з основних проблем інноваційної діяльності:

1. Фінансування. Інноваційні проекти зазвичай потребують значних інвестицій, які не завжди можуть бути забезпечені. Отримання фінансування може бути складним завданням, особливо для стартапів та маленьких підприємств.

2. Відсутність кваліфікованих кадрів. Розвиток інноваційних проектів потребує наявності кваліфікованих фахівців, які мають достатні знання та навички в обраній галузі. Недостатність кваліфікованих кадрів може стати перешкодою для реалізації інноваційних проектів.

3. Недостатній рівень наукових досліджень. Успішне впровадження інноваційних проектів залежить від наявності наукових досліджень, які забезпечують необхідні знання та технології. Відсутність достатнього рівня наукових досліджень може стати перешкодою для ефективної реалізації інновацій.

4. Відсутність сприятливого інноваційного середовища. Інноваційна діяльність потребує наявності сприятливого середовища, яке сприяє розвитку та впровадженню інновацій. Відсутність такого середовища може призвести до відмови від інноваційної діяльності або її низької ефективності. Сприятливе інноваційне середовище має включати в себе наявність інфраструктури, наукових досліджень, доступ до фінансування, наявність законодавства та регуляторних умов, що сприяють розвитку інновацій.

5. Ризики інноваційної діяльності. Інноваційна діяльність пов'язана з ризиками, оскільки інноваційні проекти можуть бути неуспішними. Ризики можуть бути пов'язані з технологією, ринковою кон'юнктурою, фінансовими проблемами та іншими факторами.

6. Недостатнє використання інноваційних технологій. Інноваційні технології можуть бути недостатньо використані через відсутність необхідних ресурсів, обмеження у доступі до ринку, недостатню підтримку з боку уряду та інші проблеми.

7. Проблеми з інтелектуальною власністю. Інноваційна діяльність пов'язана з інтелектуальною власністю, яка може стати об'єктом конфліктів та спорів. Недостатня охорона інтелектуальної власності може призвести до нелегального використання технологій та ідей, що може підірвати інноваційний потенціал.

8. Проблеми з комерціалізацією. Комерціалізація інновацій є важливим етапом в їх розвитку та впровадженні. Однак, вона може стати проблемою через недостатню підтримку уряду, відсутність партнерів, слабку маркетингову стратегію та інші проблеми [2].

Список використаних джерел:

1. Лаврик В. Інноваційна діяльність у вищій освіті: теорія та практика. URL : <https://core.ac.uk/download/pdf/196304402.pdf>
2. Морзе Н. Інноваційний розвиток вищої освіти в Україні. URL : <https://library.sspu.edu.ua/wp-content/uploads/2018/04/ТОМ-2-2015.pdf>

ЕКОНОМІЧНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ЯК ВАЖЛИВА РИСА СУЧАСНОЇ ЛЮДИНИ

*Галагуза О. О.
Полтава, Україна*

Одним із наріжних каменів підготовки сучасного професіонала різних галузей до конкурентоспроможної діяльності в умовах ринку, що так чи інакше відображається в більшості документів, які регулюють сучасний освітній процес, виступає формування якостей, що роблять людину активним суб'єктом економічного життя.

Зокрема, Закон «Про освіту» (2017) визначає, що «метою освіти є всебічний розвиток людини як особистості та найвищої цінності суспільства, її талантів, інтелектуальних, творчих і фізичних здібностей, формування цінностей і необхідних для успішної самореалізації компетентностей, виховання відповідальних громадян, які здатні до свідомого суспільного вибору та спрямування своєї діяльності на користь іншим людям і суспільству, збагачення на цій основі інтелектуального, економічного, творчого, культурного потенціалу Українського народу, підвищення освітнього рівня громадян задля забезпечення сталого розвитку України та її європейського вибору» (Закон України «Про освіту», 2017).

Формуючи стратегію різнобічного розвитку Української держави, слід ураховувати, що основним ресурсом соціально-економічного розвитку є сама людина, її освіченість і професійна компетентність, вольові якості як члена суспільства. Таке явище проявляється у зростаючій інтелектуалізації основних чинників виробництва, у переході до економіки, що базується на глибоких знаннях законів її розвитку.

Орієнтуючись на ринок праці, до пріоритетів сьогодення варто віднести уміння людей оперувати такими знаннями та технологіями, що задовольняють потреби суспільства та готують їх до нових відносин у цьому суспільстві. Одним з основних завдань сучасної системи освіти вчені визначають «формування конкурентоспроможного молодого фахівця, який вміє не тільки застосовувати власні знання, а й готовий змінюватися і пристосовуватися до нових потреб ринку праці, оперативно отримувати необхідну інформацію,